

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne [datum] odvolání obžalovaného [celé jméno obžalovaného], narozeného [datum], proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 13. 9. 2022, č. j. 4 T 44/2022 - 287, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] uznán vinným přečinem schvalování trestného činu podle § 365 odstavec 1 trestního zákoníku (ad 1) a přečinem popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 trestního zákoníku (ad 2 – 3), kterých se měl dopustit tím, že

poté, co z pokynu prezidenta Ruské federace [jméno] [příjmení] [příjmení], jakožto osoby, která vykonává kontrolu nad Ruskou federací a řídí její politické a vojenské akce, vstoupila ruská vojska v ranních hodinách dne [datum] bez jakéhokoliv důvodu, souhlasu či legitimní záminky, která by opravňovala použití síly, na území suverénního státu Ukrajina, kde započala vojenské operace spočívající v prvních fázích v ostřelování různých vojenských cílů na celém území Ukrajiny a v obsazování letišť a dalších strategických objektů, tedy poté, co v rozporu s ustanoveními mezinárodního práva tato vojska zahájila útočný čin spočívající v použití ozbrojené síly proti svrchovanosti, územní celistvosti a politické nezávislosti Ukrajiny, způsobem neslučitelným s [anonymizována dvě slova] spojených národů, který svou povahou, závažností a rozsahem zakládá zjevné porušení [anonymizována dvě slova] spojených národů, v kontextu s uvedenou agresí, ve městě [anonymizována dvě slova] [anonymizováno] v [anonymizováno], prostřednictvím svého mobilního telefonu značky [anonymizována dvě slova], umístil na veřejné sociální síti Facebook na adrese [webová adresa] pod svým uživatelským jménem [celé jméno obžalovaného]:

1. dne [datum] v 08.38 hodin příspěvek s následujícím textem:

„ [příjmení] je prostě borec, věřím, že se mu podaří odzbrojit ukrofašisty“

2. dne [datum] v 08.42 hodin komentář s následujícím textem:

„ [příjmení] to i jako bývalý voják z povolání, věřím, že mu ta výborná strategie vyjde a osvobodí Ukrajinu od té fašistické vládnoucí chunty.“

3. dne [datum] v 08.48 hodin komentář s následujícím textem:

„ Ještě ze strategického hlediska, bych použil vodíkové bomby menší tonáže, pro vyčištění strategických územím a likvidace útočné vojenské techniky. Je třeba opravdu zasadit ještě tvrdší úder, pokud budou ukrofašisti klást odpor.“

2. Za výše uvedené přečiny byl odsouzen podle § 405 trestního zákoníku a § 43 odstavec 1 trestního zákoníku a podle § 67 odstavec 2 písmeno b), odstavec 3 trestního zákoníku a § 68 trestního zákoníku k úhrnnému peněžitému trestu v celkové výměře 45 000 Kč skládajícího se ze 100 denních sazeb, když jedna sazba činí 450 Kč.

3. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal obžalovaný [celé jméno obžalovaného] odvolání, které zaměřil proti výroku o vině i trestu.

4. Odvolání odůvodnil tak, že zveřejněnými texty nevychvaloval pro zločin jeho pachatele a ani neschvaloval zločin proti míru. Texty umístil na Facebook před odletem z pracovní cesty v [anonymizováno] v hotelu v [anonymizováno], kdy neměl žádné bližší informace o konfliktu, Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová v zast. Drahomíra Anlaufová

pouze od svého spolucestujícího obdržel informaci, že Rusko se rozhodlo zbavit Ukrajinu fašistů. Před rokem [rok] sám na Ukrajinu vozil humanitární pomoc a přitom získal osobní poznatky o fašistické ideologii a jejich symbolech na území Ukrajiny. Bytostně nesouhlasí s fašismem a útlakem národnostních menšin, korupcí a se zločiny, kterých se bez potrestání dopouštěli ukrajinští fašisté na ruskojazyčných menšinách, proto zveřejněným textem pouze cílil proti ukrajinským fašistům, nikoliv proti ukrajinskému národu. Zveřejněné texty jsou pouhým svobodným vyjádřením občanského postoje v souladu s článkem 17 zákona č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod. Své názory proti fašismu nemíní měnit a namítá, že soud prvního stupně trestní věc odsoudil pod vlivem eskalujícího konfliktu a zřejmě i pod působením mainstreamových vlivů, protože k žádné genocidě v právním slova smyslu, jak to uvádí soud v bodu 21 napadeného rozsudku, nedošlo.

5. Objektem přečinu schvalování trestného činu podle § 365 odstavec 1 trestního zákoníku je zájem na potlačování zločinnosti tím, že zákon stíhá projevy, které jsou způsobilé vytvořit podmínky a nálady příznivé pro spáchání trestných činů. V hlavním líčení nebylo prokázáno, že by zveřejněný text,, [příjmení] je prostě borec, věřím, že se mu podaří odzbrojit ukrofašisty“ byl způsobilý vytvořit podmínky a nálady příznivé pro spáchání trestných činů. Pokud tento text někoho popudil, pohoršil anebo se někoho dotknul, tak toto není trestné, protože se jedná o pouhý střet názorů v rámci svobodného projevu slova. Obžalovaný tedy nenaplnil znaky objektivní stránky skutkové podstaty tohoto trestného činu. Ani subjektivní stránka nebyla prokázána, když text obžalovaný uvedl na adresu ukrajinských fašistů a nelze ho vykládat tak, že je motivován kladným vztahem ke zločinu. Je nutné rozlišovat mezi aktem agrese, kterého se dopouští státy, a zločinem agrese, který zakládá individuální trestní odpovědnost pachatele. Prezident Ruské federace [jméno] [příjmení] [příjmení] dosud nebyl žádným národním ani mezinárodním trestním soudem pravomocně odsouzen za zločin agrese, navíc když požívá jako prezident mezinárodní osobní imunitu a praktická realizace jeho odsouzení je značně komplikovaná.

6. Zveřejněné texty,, [příjmení] to i jako bývalý voják z povolání, věřím, že mu ta výborná strategie vyjde a osvobodí Ukrajinu od té fašistické vládnoucí chunty.“ a,, Ještě ze strategického hlediska bych použil vodíkové bomby menší tonáže pro vyčištění strategickým územím a likvidace útočné vojenské techniky. Je třeba opravdu zasadit ještě tvrdší úder, pokud budou ukrofašisti klást odpor“ jsou pouhé odborné komentáře obžalovaného jako bývalého vojáka z povolání. Nejsou veřejným schvalováním zločinu proti míru a není proto naplněna objektivní stránka přečinu popírání, zpochybňování, schvalování trestného činu podle § 405 trestního zákoníku. Z textů nevyplývá, že by obžalovaný jako pachatel dával najevo svůj souhlas s trestným činem zločinu proti míru. Obžalovaný zároveň odkázal na odborný článek [anonymizováno] hodná odsouzení, ale nikoli českým trestním právem autorů [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], když autoři článku uzavírají, že ustanovení § 405 trestního zákoníku bylo cílené na boj s xenofobií a rasismem a zmínka o zločinech proti míru do něj byla přidána bez odůvodnění a nekonceptně. Pokud by trestní zákoník byl vykládán tak, že kriminalizuje jakékoli schvalování zločinu agrese, pak by pod něj bylo možné podřadit kladné hodnocení celé řady událostí (např. útok na Irák v roce 2003), v důsledku čehož by došlo k přílišnému omezení svobody slova. Alternativně by bylo nutné stíhání omezit jen na schvalování některých agresí, což by ovšem znamenalo značnou selektivitu a s ní spojenou právní nejistotu. Obžalovaným zveřejněné texty nejsou xenofobní, ani protiukrajinské, ani rasistické, proto nemohlo u nich dojít k naplnění objektivní stránky trestného činu podle § 405 trestního zákoníku, který má zájem na ochraně takových projevů, které mají xenofobní nebo rasistický podtext. Obžalovaný s odkazem na závěry v uvedeném článku namítl, že je nepřipustné selektivní posuzování mezinárodních agresí.

7. Obžalovaný nesouhlasí se závěrem, že důsledky jeho jednání jsou natolik společensky nebezpečné, že je nutné je řešit trestněprávní cestou. Soud prvního stupně se vůbec nevypořádal se základní zásadou trestního řízení, a to zásadou subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odstavec 2 trestního zákoníku.

8. Jako důkaz na podporu odvolací argumentace o nepřipustném selektivním posuzování mezinárodních agresí v trestním řízení navrhl provést v odvolacím řízení video europoslankyně [jméno] [příjmení] obsahující projev [anonymizována dvě slova] z roku 1999 týkající se bombardování [anonymizováno].

9. Navrhl, aby byl podle § 226 písmeno b) trestního řádu v celém rozsahu zproštěn podané obžaloby, neboť jeho výroky nejsou trestným činem.

10. U veřejného zasedání obhájce obžalovaného i sám obžalovaný setrvali na již uplatněných odvolacích námitkách a závěrečném návrhu, přičemž opětovně zdůraznili, že předmětné výroky obžalovaného jsou vyjádřením jeho občanského postoje, byly mířeny výlučně proti fašismu na území Ukrajiny a byly činěny bez bližších informací krátce po zahájení vojenské operace Okresní soud pak hodnotil tyto projevy z pozice a informací dostupných v září roku 2022. K rezoluci OSN o tom, že se jedná o agresí ze strany Ruska, došlo až dne [datum].

11. K odvolání se vyjádřil státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále.

12. Uvedl, že z hlediska aplikace zásady ultima ratio na projednávanou věc není na místě porovnávat napadení Ukrajiny a Iráku Válečné operaci Irácká svoboda předcházela dlouhodobá diplomatická krize s kořeny v roce 1998, kdy irácká vláda nespolupracovala s inspektory Mezinárodní agentury pro atomovou energii. Invazi předcházela řada rezolucí Rady bezpečnosti OSN, především [číslo] z [datum], která konstatovala, že irácký postoj byl jednoznačně v rozporu s rezolucí Rady bezpečnosti OSN [číslo] z roku 1991, která Iráku nařizovala spolupráci s inspektory Mezinárodní agentury pro atomovou energii. Při zahájení vojenské operace spočívala argumentace v doktríně obživlé autorizace použití síly, kdy ozbrojený útok byl veden na základě kombinace rezolucí Rady bezpečnosti OSN [číslo] z roku 1990, [číslo] z roku 1991 a [číslo] z roku 2002, tedy autorizování použití síly proti Iráku v roce 1990 a následné stanovení podmínek příměří mezi Irákem a Kuvajtem, zejména zbavení se chemických a bakteriologických zbraní. Oproti tomu Ukrajina byla v únoru roku 2022 napadena Ruskou federací zcela bezprecedentním způsobem pod zcela zjevně smyšlenou záminkou odporující základním zásadám formální logiky, že na Ukrajině vládne fašistický režim, který je třeba odstranit, Ukrajinu denacifikovat a demilitarizovat. Ukrajina přitom neposkytla žádnou záminku pro válečný akt, invazi naopak předcházelo obsazení a anexe Krymu v rozporu s mezinárodním právem a jednostranné uznání Luhanské a Doněcké oblasti. Námitka selektivního přístupu k věci proto není důvodná. Subsidiarita trestní represe byla pečlivě zvažována a společenská škodlivost byla shledána jako mimořádně vysoká, přičemž odkázal na závěry v usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1002/2021 se závěrem, že komentáře schvalující úmyslná jednání vedoucí ke smrti či těžké újmě na zdraví jiného jsou v právním státě nepřipustné a pachatelé by za ně měli být postihováni i prostředky trestněprávními.

13. Navrhl odvolání jako nedůvodné zamítnout podle § 256 trestního řádu.

14. U veřejného zasedání státní zástupkyně Krajské státního zastupitelství v [obec] odkázala na písemné vyjádření a k uplatněným odvolacím námitkám doplnila, že obžalovanému není kladeno za vinu, že by se dopustil trestného činu podněcování a že by vzbuzoval nějaké tendence ve společnosti negativně následovat takových činů, které jsou řešeny. V dané věci bylo pečlivě zvažováno využití ustanovení § 12 trestního zákoníku, avšak vzhledem k postoji obžalovaného a především k povaze užitých obrátů nebyl takovýto postup možný, ani vzhledem k postoji obžalovaného nepřicházel v úvahu žádný odklon. Obžalovaný co do svých motivů jednal evidentně ve snaze zviditelnit sebe a své politické postoje. Bylo prokázáno, že obžalovaný jednal v úmyslu veřejně vychvalovat pro zločiny jeho pachatele, kdy tímto zločinem se myslí agrese, tj. zločin proti míru dle mezinárodního práva. U ustanovení § 405 trestního zákoníku je zvláštní důraz kladen na zločiny spáchané v éře nacismu a komunismu, nicméně objektivní stránka tohoto trestného činu spočívá ve veřejném popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování zločinu podle mezinárodního práva, kde jsou zařazeny i zločiny proti míru. Při naplnění skutkové podstaty přečinu podle § 365 trestního zákoníku, není rozhodné, byl-li již pachatel schvalovaného trestného

činu odsouzen či nikoliv či nebyl vůbec trestně stíhán. Jako nedůvodné navrhla tedy odvolání zamítnout.

15. Odvolání bylo podáno včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odstavec 1 trestního řádu), oprávněnou osobou (§ 246 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu), a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu), neshledal ani jiného důvodu k jeho zamítnutí podle § 253 odstavec 1 trestního řádu nebo odmítnutí podle § 253 odstavec 3 trestního řádu.

16. Z podnětu podaného oprávněného prostředku odvolací soud přezkoumal podle § 254 odstavec 1, odstavec 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející, a po projednání ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.

17. V řízení, jež rozsudku předcházelo, odvolací soud neshledal žádné procesní vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby. Nebylo tedy důvodu k jeho zrušení podle § 258 odstavec 1 písmeno a) trestního řádu.

18. Přezkoumáním napadeného rozsudku krajský soud zjistil, že se v něm okresní soud správně, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Rozvedl, které důkazy provedl, jak je hodnotil, jak se vypořádal s obhajobou obžalovaného a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Rozsudek netrpí podstatnými vadami a jeho odůvodnění svým obsahem odpovídá kritériím uvedeným v § 125 trestního řádu. Nalézací soud provedl dostupné důkazy v rozsahu pro rozhodnutí nezbytném v souladu s § 2 odstavec 5 trestního řádu, čímž zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Provedené důkazy poté hodnotil ve smyslu § 2 odstavec 6 trestního řádu při řádném uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Dbal na to, aby byly stejně objasněny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalovaného. V tomto směru krajský soud neshledal žádné pochybení rozsudku soudu I. stupně týkající se nesprávného zjištění skutkového stavu věci či nesprávného hodnocení důkazů. Okresnímu soudu nelze vytknout, že by některý podstatný a stěžejní důkaz neprovedl nebo, že by hodnocení důkazů provedl v rozporu se zákonem či pravidly formální logiky. Vzhledem k tomu je možno odkázat na odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, se kterým se krajský soud ztotožnil. Odvolací soud přitom respektoval hodnocení důkazů soudem I. stupně, jímž je ve smyslu § 263 odstavec 7 věta poslední trestního řádu i vázán.

19. Odvolací soud konstatuje, že obžalovaný se po skutkové stránce k vytýkanému jednání doznal a s jeho doznáním jsou v souladu i provedené listinné důkazy. Není tedy pochyb o tom, že obžalovaný skutečně ze svého mobilního telefonu uveřejnil výroky specifikované ve výroku o vině napadeného rozsudku. Lze tak zcela odkázat na skutkové závěry a hodnocení provedených důkazů ze strany nalézacího soudu, a to především na straně 5 v bodě 15 napadeného rozsudku, jakož i v předchozích bodech odůvodnění podrobně rozvedené jednotlivé důkazy, přičemž okresní soud zákonným a logickým způsobem vyhodnotil provedené důkazy, z čehož zjistil správný skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci.

20. Podstatu odvolacích námitek lze rozdělit do několika skupin. Primárně, že obžalovaným zveřejněné výroky vůbec nenaplní objektivní stránku vytýkaných přečinů, neboť neschvaloval žádný zločin, ani jeho pachatele, nýbrž se vyjadřoval pouze proti fašismu na Ukrajině. Další námitkou je, že zde není dána subjektivní stránka, neboť neměl žádné informace a vyjadřoval se ihned po začátku invaze. Dále, že jeho výroky jsou chráněny svobodou projevu. Na to navazuje námitka, že není dána potřebná míra společenské škodlivosti jeho jednání pro uplatnění trestněprávní represe, zejména při aplikaci ustanovení § 405 trestního zákoníku upozorňuje na nemožnost selektivního uplatnění trestněprávní odpovědnosti ve vztahu k různým válečným konfliktům.

21. Uplatněným odvolacím námitkám ovšem nelze přiznat důvodnost. Nutno podotknout, že uplatněné odvolací námitky jsou pouze opakováním obhajoby již uplatněné v řízení před nalézacím soudem, který se s uplatněnou obhajobou dostatečně vypořádal.
22. Krajský soud k odvolacím námitkám uvádí následující.
23. První námitkou je nenaplnění objektivní stránky vytýkaných přečinů.
24. Podle § 365 odstavec 1 trestního zákoníku kdo veřejně schvaluje spáchaný zločin nebo kdo veřejně vychvaluje pro zločin jeho pachatele, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok
25. Veřejným vychvalováním pachatele pro zločin se rozumí navenek projevené pozitivní hodnocení pachatele zločinu, čímž jsou však vyjadřovány sympatie především k jím spáchanému zločinu. Proto i vychvalování pachatele musí být motivováno kladným vztahem ke zločinu, jehož se dopustil.
26. Na trestnost jednání podle výše citovaného ustanovení nemá vliv, byl-li již pachatel schvalovaného zločinu odsouzen. Čin je trestný i tehdy, když pachatel schvalovaného zločinu nebude vůbec stíhán, například z důvodů promlčení nebo imunity.
27. Podle § 405 trestního zákoníku kdo veřejně popírá, zpochybňuje, schvaluje nebo se snaží ospravedlnit nacistické, komunistické nebo jiné genocidium nebo nacistické, komunistické nebo jiné zločiny proti lidskosti nebo válečné zločiny nebo zločiny proti míru, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta.
28. Schvalováním se rozumí veřejné vyjádření souhlasu s těmito zločiny. Pachatel tak dává najevo svůj souhlas se spáchaným činem, a tím se staví na stranu pachatele.
29. Uvedené ustanovení přitom staví do trestněprávní roviny nejen popírání, zpochybňování a schvalování nacistických a komunistických zločinů, ale také popírání, zpochybňování a schvalování jakéhokoli genocidia, zločinů proti lidskosti, válečných zločinů a zločinů proti míru. Tedy zločinů podle mezinárodního práva. Zda určitá událost naplňuje příslušný zločin dle mezinárodního práva je třeba posoudit jako předběžnou otázku, přičemž podmínkou trestnosti není, aby zde existovalo rozhodnutí mezinárodního soudu.
30. Zločin proti míru v podobě zločinu agrese přitom obsahuje ustanovení § 405a trestního zákoníku, podle kterého kdo v postavení, které mu umožňuje vykonávat kontrolu nad některým státem nebo řídit jeho politické anebo vojenské akce, v rozporu s ustanoveními mezinárodního práva plánuje, připravuje, zahájí nebo provede útočný čin, který spočívá v použití ozbrojené síly takovým státem proti svrchovanosti, územní celistvosti nebo politické nezávislosti jiného státu nebo v použití ozbrojené síly takovým státem jakýmkoli jiným způsobem neslučitelným s [anonymizována dvě slova] spojených národů a který svou povahou, závažností a rozsahem zakládá zjevné porušení [anonymizována dvě slova] spojených národů, bude potrestán odnětím svobody na dvanáct až dvacet let nebo výjimečným trestem.
31. Výše citované ustanovení trestního zákoníku obsahově odpovídá zločinu agrese dle čl. 8 bis [příjmení] statutu, podle jehož odstavce 1 pro účely tohoto Statutu, „zločin agrese“ znamená plánování, přípravu, zahájení nebo provedení útočného činu, který svou povahou, závažností a rozsahem zakládá zjevné porušení [anonymizována dvě slova] spojených národů, osobou v postavení, které jí umožňuje efektivně vykonávat kontrolu nad státem nebo řídit jeho politické nebo vojenské akce. Podle odstavce 2 platí, že pro účely odstavce 1, „útočný čin“ znamená použití ozbrojené síly státem proti svrchovanosti, územní celistvosti nebo politické nezávislosti jiného státu nebo jakýmkoli jiným způsobem neslučitelným s [anonymizována dvě slova] spojených národů. Kterýkoliv z následujících činů, bez ohledu na to, zda byla vyhlášena válka, bude v souladu s rezolucí Valného shromáždění Organizace spojených národů [číslo] (XXIX) ze dne [datum] považován za útočný čin:

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová
v zast. Drahomíra Anlaufová

- a) vpád nebo útok ozbrojených sil státu na území jiného státu nebo jakákoli vojenská okupace, byť i dočasná, jež je výsledkem takového vpádu nebo útoku, anebo jakékoliv připojení území jiného státu nebo jeho části, při němž bylo použito síly;
- b) bombardování ozbrojenými silami státu území jiného státu, nebo použití jakýchkoliv zbraní státem proti území jiného státu;
- c) blokáda přístavů nebo pobřeží státu ozbrojenými silami jiného státu;
- d) útok ozbrojených sil státu na pozemní, námořní nebo letecké síly anebo námořní a letecké flotily jiného státu;
- e) použití ozbrojených sil jednoho státu, které se nacházejí na území jiného státu se souhlasem přijímajícího státu, v rozporu s podmínkami stanovenými v tomto souhlasu, anebo prodloužení jejich přítomnosti na takovém území po ukončení platnosti tohoto souhlasu;
- f) jednání státu, který dovolil, aby jeho území, jež dal k dispozici jinému státu, bylo tímto jiným státem použito ke spáchání útočného činu proti třetímu státu;
- g) vyslání státem nebo jeho jménem ozbrojených band, skupin, příslušníků nepravidelných ozbrojených sil nebo žoldnérů, kteří používají ozbrojenou sílu proti jinému státu v tak závažné míře, že se to rovná činům vypočteným výše nebo podstatné účasti státu na nich.

32. V projednávaném případě je nepochybné, že zveřejněné texty obžalovaného po objektivní stránce naplňují skutkové podstaty přečinu schvalování trestného činu podle § 365 odstavec 1 trestního zákoníku a přečinu popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 trestního zákoníku. Schvalovaným zločinem je zde zločin proti míru dle mezinárodního práva v podobě zločinu agrese, jehož se dopustil [jméno] [příjmení] [příjmení], jakožto prezident Ruské federace, tedy v postavení osoby, která efektivně vykonává kontrolu a řídí vojenské akce státu. Rezoluce Valného shromáždění OSN ze dne [datum], č. A/ES [číslo], nazvaná [anonymizováno] proti Ukrajině, kvalifikuje ruský útok na Ukrajinu jako agresi při porušení čl. 2 odstavec 4 Charty OSN. Útok Ruské federace vykazuje znaky několika jednání popsaných v čl. 3 rezoluce Valného shromáždění OSN [číslo] z roku 1974 definující akt agrese, konkrétně se jedná o útok ozbrojených sil na území jiného státu, bombardování území jiného státu, útok na pozemní, námořní nebo letecké síly anebo námořní a letecké flotily jiného státu a blokáda přístavů nebo pobřeží státu ozbrojenými silami jiného státu. Ruská federace se tedy dne [datum] dopustila aktu agrese a její prezident zločinu agrese. Zveřejněné komentáře obžalovaného na veřejně dostupné sociální síti pak reagují právě na tyto události, přičemž je nutné hodnotit jím zveřejněné texty ve vzájemném kontextu a návaznosti, když byly zveřejněny v rozmezí pouhých deseti minut v rámci jednoho vlákna příspěvků pod prvotním zveřejněným výrokiem. Obsah textů je jednoznačný, kdy se obžalovaný v souvislosti s právě probíhající invazí pozitivně vyjadřuje k osobě [příjmení], vychvaluje jej a vyjadřuje mu podporu a víru v jeho úspěch, načež hodnotí konkrétně zvolenou strategii a sám navrhuje strategický postup spočívající v použití vodíkových bomb. Ač ve zveřejněných textech obžalovaný používá výrazy jako „ukrofašisti“ a „fašistická vládnoucí chunta“, je z jejich obsahu a kontextu zřejmé, že komentáře hodnotí aktuálně probíhající invazi a ozbrojený útok na celé území Ukrajiny, ostatně již ze samotného přání na „osvobození od vládnoucí chunty“ jednoznačně vyplývá, že obžalovaný je dobře obeznámen s tím, že útok směřuje proti území celé Ukrajiny a její vládě. Obhajoba, že jeho komentáře směřovaly pouze proti fašismu, je tak zcela vyvrácena. Krajský soud dodává, že pro posouzení projednávané věci je irrelevantní případná skutečnost působení frakcí či vojenských složek na území Ukrajiny, které se hlásí či užívají symboliku, jež lze označit jako fašistickou. Byť by tomu tak bylo, nejedná se o skutečnost ospravedlňující útočnou válku jiného státu. Jak již správně k uplatněné obhajobě uvedl okresní soud v bodě 20 napadeného rozsudku a jak je vyloženo výše, ve vztahu k trestní odpovědnosti pro přečin podle § 365 odstavec 1 trestního zákoníku, ostatně i podle § 405 trestního zákoníku, není podstatné, že pachatel schvalovaného zločinu nebyl odsouzen nebo stíhán, nebo ani nemůže být

stíhán z důvodu imunity. Tolik tedy k formálnímu naplnění objektivní stránky skutkových podstat vytykánych přečinů.

33. Další podstatná teze obhajoby pak spočívá v tvrzení o absenci subjektivní stránky, když obžalovaný tvrdí, že neměl dostupné informace a své komentáře mířil čistě proti fašismu na Ukrajině. Tato obhajoba je však vyvrácena provedeným dokazováním, jakož i samotnou vnitřně rozpornou obhajobou. Předně krajský soud opětovně zdůrazňuje, že již ze samotné povahy a obsahu zveřejněných výroků vyplývá, že jsou činěny v souvislosti s právě probíhající invazí na celé území Ukrajiny a jeden z nich ostatně i přímo zmiňuje víru ve svržení vlády. Jestliže komentáře vychvalují konkrétní užitou strategii a dále též přímo nabádají ke konkrétnímu použití zbraní a způsobu útoku, je zřejmé, že pisatel musel mít konkrétní povědomí o probíhajících událostech. Tomu ostatně odpovídá i v průběhu trestního řízení obžalovaným poměrně obsáhlé a do podrobností zabíhající líčení poměrů ať už na Ukrajině samotné či popisování vzájemných vztahů Ruska a Ukrajiny. Především jsou jeho skutečný vnitřní postoj ve vztahu k ruské invazi a Ukrajině jako takové a jeho vědomost o probíhajících událostech a povaze ruského útoku jednoznačně dokladovány obsahem jeho soukromé komunikace, kdy již dne [datum] odpovídá na dotaz uživatele sociální sítě Facebook se zobrazovaným jménem [příjmení] [jméno], „Čau tati tak co rikas na to jak se to vyhrotilo? Ukrajina a Rusko“ způsobem, „Nic neříkám, jen provokující [anonymizováno]. Jsou všechno ďáblové a pojdu do pekla, jsou ty samé zrůdy co vymyslelo covid a tečkování. Ježíš si to s nimi brzy vyřídí a budou na věčnosti litovat toho, že se vůbec narodili.“. Následně dne [datum] odpovídá uživateli vystupujícímu pod jménem [jméno] [příjmení] na dotaz, „Co říkáš na útoku [příjmení] na celou Ukrajinu?“ způsobem, „Schvaluji.“ a následně zasílá zprávy, „Neměli ho všichni ti zmrdi ze západu a Ukrajiny provokovat.“ a, „A na tu zkurvenpu Ukrajina dlabeme stejně je tam samá korupce.“. V tomto světle se jeví obhajoba obžalovaného, že měl v době zveřejnění výroků pouze zprostředkovanou informaci od svého spolucestujícího, že probíhá speciální vojenská operace proti fašistům, jako zcela účelová, když z provedeného dokazování vyplývá, že již před zveřejněním předmětných výroků vedl s více uživateli soukromou komunikaci ohledně vyhocení situace a útoku Ruska na celou Ukrajinu. Z toho vyplývá, že sledoval jak situaci a dlouhodobě eskalující napětí útoku předcházející, tak útok samotný.

34. Dalším dílčím aspektem týkajícím se subjektivní stránky je možnost obžalovaného vyhodnotit, že útok Ruské federace naplňuje akt agrese dle mezinárodního práva a její vedoucí představitelé se dopustili zločinu agrese. Zjednodušeně řečeno, že svými výroky schvaluje zločin proti míru a vychvaluje jeho pachatele. Je totiž faktem, že v okamžiku zveřejnění textů ještě nebyla vydána výše citovaná rezoluce Valného shromáždění OSN ze dne [datum] Krajský soud výše vyložil, že pro posouzení trestnosti jednání pachatele podle § 405 trestního zákoníku není nezbytným předpokladem rozhodnutí mezinárodního soudu o tom, že došlo ke spáchání zločinu dle mezinárodního práva, tuto otázku soud musí posoudit jako otázku předběžnou. Při posuzování zavinění pachatele ve vztahu k přečinu dle § 405 trestního zákoníku však může být tato skutečnost podstatná. Při absenci rozhodnutí či vyjádření příslušného mezinárodního soudu či jiné mezinárodní autority může být totiž vyhodnocení, zda se jedná o některý ze zločinů dle mezinárodního práva, poněkud obtížné. V kontextu projednávaného případu je ovšem nutno zohlednit rozsah a povahu invaze, kdy se od prvního dne jednalo o masivní vojenský útok na celé území cizího státu vedený jak na cíle vojenské, tak civilní. Tedy útok ve zcela zjevném rozporu s Chartou OSN, konkrétně se zákazem použití síly dle čl. 2 odstavec 4 Charty. Především pak krajský soud poukazuje na samotným obžalovaným opakovaně zdůrazňovanou skutečnost, že je bývalým vojákem. Jako bývalý dlouholetý voják tak obžalovaný musel být v době zveřejnění výroků minimálně v obecné rovině obeznámen s konceptem nepřipustnosti útočné války a mezinárodní odpovědnosti jejich strůjců, jakož i s pojmy územní svrchovanosti a nezávislosti státu.

35. Lze uzavřít, že odvolací námitka týkající se absence subjektivní stránky není důvodná a nalézací soud zcela správně dospěl k závěru, že obžalovaný se vytykánych přečinů dopustil zaviněně v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová
v zast. Drahomíra Anlaufová

36. Další odvolací námitkou je, že výroky obžalovaného jsou chráněny svobodou projevu a jedná se o svobodné vyjádření jeho občanského postoje.

37. Přisvědčit nebylo možno ani této odvolací námitce. Základním omylem obžalovaného přitom je jeho přesvědčení, že, „Facebook je svobodné médium, kde se může vyjadřovat, jak chce“. Obžalovaný tak zcela pomíjí realitu a nereflktuje, že jeho svoboda není neomezená, nýbrž se střetává s právy a svobodami jiných.

38. Podle čl. 17 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 4 svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

39. Podle čl. 10 odstavec 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod má každý právo na svobodu projevu. Podle odstavce 2 výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

40. Podle čl. 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod nic v této Úmluvě nemůže být vykládáno tak, jako by dávalo státu, skupině nebo jednotlivci jakékoli právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů zaměřených na zničení kteréhokoli ze zde přiznaných práv a svobod nebo na omezování těchto práv a svobod ve větším rozsahu, než to Úmluva stanoví.

41. Jak vyplývá z výše uvedených ustanovení Listiny a Úmluvy zakotvujících svobodu projevu, jsou předpokládána zároveň i její omezení, jakož i zákaz zneužití jakéhokoliv práva či svobody. Svoboda projevu je v řadě případů limitována, a to, že člověk může říct svobodně svůj názor, je limitováno právě tím, jakým způsobem ho může říct a zda tak nezasahuje neoprávněně do práv jiných. V kontextu trestního zákoníku se může jednat například o trestný čin pomluvy či nebezpečného vyhrožování, kdy se jedná o přímé verbální útoky proti konkrétním osobám, nebo právě o trestné činy schvalování, kdy zákonodárce považuje za nezbytné kriminalizovat i pouhé pozitivní hodnocení těch nejzávažnějších trestných činů jiných, ať už se jedná o všechny zločiny ve smyslu § 365 trestního zákoníku či ve smyslu § 405 trestního zákoníku o zločiny z pohledu mezinárodního práva, které jsou svou povahou a závažností natolik zásadní a vedou ke smrti a utrpení mnohých, že nelze tolerovat ani jejich schvalování.

42. Omezení svobody projevu musí být stanoveno zákonem (požadavek legality), sledovat legitimní cíl (požadavek legitimacy) a být v demokratické společnosti nezbytné (požadavek proporcionality).

43. Ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva se ochrana svobody projevu podle čl. 10 Úmluvy vztahuje nejen na informace a myšlenky přijímané příznivě, s lhostejností, nebo považované za neurážlivé, ale také na ty, které urážejí, šokují nebo rozrušují, neboť takové jsou požadavky pluralismu, tolerance a snášenlivosti, bez nichž by neexistovala žádná demokratická společnost (viz např. [jméno] proti Francii, stížnost [číslo], § 124; [anonymizováno] proti Finsku, stížnost [číslo], § 87; [anonymizováno] proti Švýcarsku, stížnost [číslo], § 196; [anonymizováno] proti Švýcarsku, stížnost [číslo], § 48). ESLP však zároveň opakovaně judikoval, že toto právo není absolutní a zásahy do něj jsou přípustné za předpokladu, že splňují požadavky uvedené v čl. 10 odst. 2 Úmluvy – užití opatření musí být stanoveno zákonnou normou, musí sledovat dosažení legitimního cíle a musí být nezbytné v demokratické společnosti. Pečlivým zkoumáním okolností, za nichž se útočná, urážlivá nebo agresivní slova objevila, je možné stanovit smysluplné rozlišení mezi šokujícím a urážlivým jazykem, který je chráněn článkem 10 Úmluvy, a tím, který toto své právo ztratil v duchu zachování tolerance v demokratické společnosti (viz [anonymizováno] proti Maďarsku, stížnost [číslo], § 53 a 57). ESLP pak opakovaně judikoval, že ochrany tohoto

ustanovení obecně nepožívají projevy vyvolávající nebo ospravedlňující násilí, nenávist nebo intoleranci (viz např. [jméno] [příjmení] proti Rusku, stížnost [číslo]; W. P. a další proti Polsku, stížnost [číslo]; [anonymizováno] proti Francii, stížnost [číslo]; [anonymizováno] proti Německu, stížnost [číslo]).

44. Již nalézací soud pak zcela přiléhavě odkázal na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne [datum], sp. zn. IV. ÚS 2011/10, že právo menšiny na vyjádření jejího politického postoje nesmí být zaměňováno za právo libovolnými prostředky hlásat zlo; povinnost demokratického právního státu (nesvázaného s žádnou výlučnou ideologií) uplatňovat státní moc v mezích a způsobem stanoveným zákonem nelze pak zaměňovat s rezignací čelit projevům zla a nenávisti i takovými prostředky, jež se šířitelům těchto projevů mohou jevit jako tvrdé. Omezení či dokonce trestní postih projevů bude nezbytně nutný v demokratické společnosti tehdy, pokud budou tyto projevy obsahovat výzvy k násilí.

45. Z výše uvedeného je zřejmé, že jak dle rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva, tak dle Ústavního soudu ČR, projevy obsahující výzvy k násilí, ospravedlňující násilí, nenávist nebo intoleranci, nepožívají ochrany svobody projevu.

46. V projednávaném případě vychází omezení svobody projevu obžalovaného z trestního zákoníku (podmínka legality). Sleduje v demokratické společnosti legitimní cíl v podobě zajištění veřejné a národní bezpečnosti a předcházení zločinnosti a nepokojům (podmínka legitimacy). Pokud jde o kritérium nezbytnosti omezení svobody projevu obžalovaného v demokratické společnosti, pak toto omezení odpovídá naléhavé společenské potřebě omezení a předcházení projevů vzývajícím a oslavujícím násilí v době probíhající vojenské agrese a s tím související napjaté společenské a politické situace. Trestněprávní postih takových projevů je prostředkem vhodným a způsobilým dosáhnout požadovaného legitimního cíle a v konkrétních okolnostech projevu obžalovaného, přičemž je nutno všechny jeho tři výroky hodnotit ve vzájemném kontextu a návaznosti, kdy v konečném důsledku dává návod a pobízí k použití termonukleárních zbraní, které ze své podstaty postrádají rozlišující charakter mezi vojenskými a civilními cíli, se jedná i o prostředek naprosto potřebný (proporcionální) ve vztahu k požadovanému cíli. Krajský soud konstatuje, že pokud se týče samotného obsahu a charakteru posuzovaného projevu obžalovaného, ten nemá v podstatě žádný přínos k veřejné debatě, nýbrž je pouhou oslavou a vzýváním násilí.

47. V obecné rovině lze uvést, že samozřejmě není vyloučena veřejná debata týkající se probíhajícího vojenského konfliktu či konfliktů minulých, včetně vyjádření sympatií kterékoliv ze stran konfliktu, byť by se nejednalo zrovna o stranu podporovanou oficiálními představiteli České republiky či podporovanou většinou společnosti. Musí se však jednat o prezentaci názorů, myšlenek či podpory způsobem a charakterem vyjádření nevybočující z mezí kritické veřejné diskuze přípustné v demokratickém právním státě, přičemž tato mez bude překročena v případě projevů vyhroceně nenávistných, vzývajících či oslavujících násilí či smrt jiných, iniciačních ve vztahu k násilí a nenávisti nebo pronesených neodůvodněnou vulgární dikcí. Shrnuto, obžalovanému nikdo nebere právo na jeho politický názor, nikdo mu nebere právo na jeho politické smyšlení či představu o fungování světa a jeho správném geopolitickém uspořádání, ale pokud své názory chce prezentovat, musí tak činit způsobem přípustným v demokratické společnosti, aby přispíval k veřejné diskuzi, nikoliv aby vyvolával a schvaloval zlo, smrt a násilí. Zkreslené vnímání obžalovaného a jeho nezodpovědný pohled na svobodu projevu je přitom o to závažnější, že v době zveřejnění vytýkaných textů byl osobou veřejně činnou, byť pouze řadovým zastupitelem na obecní úrovni. Jsou to totiž především volení a veřejně činní zástupci občanů, kteří v napjaté společenské situaci mají přispívat k věcné veřejné diskuzi.

48. Lze shrnout, že obžalovaný v projednávaném případě není trestán za to, že podporuje Ruskou federaci a jejího čelního představitele v probíhajícím vojenském konfliktu, ale za to, jakým způsobem tak veřejně učinil.

49. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že zveřejněné texty obžalovaného se ocitly již za hranicí ochrany svobody projevu.

50. Poslední odvolací námitkou je tvrzení obžalovaného o nedostatku společenské škodlivosti jeho jednání a výtka k selektivní aplikaci § 405 trestního zákoníku ve vztahu k různým válečným konfliktům.

51. Předně nelze přisvědčit té části námitky, že se okresní soud vůbec nevypořádal se zásadou subsidiarity trestní represe. [příjmení] je pravdou a okresní soud v bodě 18 napadeného rozsudku konstatuje, že jednání obžalovaného je natolik společensky nebezpečné, že je nutné je řešit trestněprávní cestou, přičemž na jiných místech odůvodnění zmiňuje i konkrétní okolnosti určující míru společenské škodlivosti jednání obžalovaného, zejména v bodě 15 a 21 odůvodnění. Krajský soud shrnuje, že již s ohledem na povahu a charakter zveřejněných textů posuzovaných ve vzájemném kontextu je zřejmé, že jejich společenská škodlivost je natolik vysoká, že je odůvodněna trestněprávní represe. Jak již bylo zmíněno výše, obžalovaný přímo schvaloval vojenský útok a užitou strategii a inicioval a naváděl k použití termonukleárních zbraní, při jejichž použití nelze dodržet princip rozlišování mezi civilními a vojenskými cíli, a lze je tedy zahrnout pod zakázaný bojový prostředek a vedení boje. Pro zveřejnění textů užil veřejně sociální síť Facebook a svůj veřejně přístupný profil, pročež se jeho texty staly potenciálně přístupnými širokému okruhu adresátů, a taktéž reálně vyvolaly vlnu negativních reakcí, když byla podána řada trestních oznámení a byly zasílány podněty starostovi [obec], načež muselo [územní celek] vydat veřejné prohlášení, že se nejedná o názor zastupitelstva města. Nejedná se proto o případ, kdy posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty, naopak jednání obžalovaného vykazuje již vyšší míru společenské škodlivosti (viz Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ČR, [anonymizováno] [číslo]).

52. Ani výtka ve vztahu k údajné selektivní aplikaci ustanovení § 405 trestního zákoníku a k odlišnému posuzování vyjádření týkajících se různých válečných konfliktů nemůže mít vliv na trestní odpovědnost obžalovaného. Především krajský soud poukazuje na v trestním řízení platnou zásadu obžalovací. Ze zásady obžalovací plyne rozdělení procesních rolí v trestním řízení ve fázi řízení před soudem. Pro soud z této zásady plyne, že je vázán skutkem, pro nějž byla podána obžaloba, jakož i osobou obviněného, na něhož byla obžaloba podána. Právě ve vztahu ke konkrétnímu obžalovanému a konkrétnímu skutku soud posuzuje, zda došlo ke spáchání trestného činu. Pokud jednání obžalovaného naplňuje znaky skutkových podstat trestných činů, pak pouze obecný odkaz na blíže neurčené jednání jiných osob, které se měly dopustit trestného činu, avšak nebyly odsouzeny, nemůže mít vliv na závěr o jeho trestněprávní odpovědnosti. Obžalovaný k této otázce argumentoval i závěry odborného článku [anonymizováno] hodná odsouzení, ale nikoli českým trestním právem autorů [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Autoři přitom vykládají, že cílem ustanovení § 405 trestního zákoníku bylo původně bojovat s xenofobií a rasismem a kategorie zločinů proti míru byla do předmětného ustanovení přidána bez odůvodnění a nekoncepčně. Krajský soud k tomu uvádí, že skutečnost nekoncepčního a neodůvodněného přijetí zákona neznamena jeho neaplikovatelnost. Zákonodárce takovou možnost zvolil a rozhodl podle daného ustanovení kriminalizovat i popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování zločinů proti míru, přičemž se co do povahy a závažnosti jedná o shodnou kategorii zločinů podle mezinárodního práva jako i dále zde uvedené zločiny proti lidskosti, válečné zločiny a genocidium. Případná vhodnost či nevhodnost trestněprávního postihu takového jednání může být pouze předmětem debaty de lege ferenda, tato debata ovšem přísluší odborné veřejnosti a zejména zákonodárci, nikoliv soudu. Pro soud zde při aplikaci platného práva zůstává podstatným kritériem pečlivé vážení konkrétních okolností každého případu ve světle střetu jednotlivých práv, především s důrazem na svobodu projevu, a zvážení míry společenské škodlivosti konkrétního jednání a slovního vyjádření se závěrem, zda je či není na místě dovodit trestní odpovědnost. A to ve vztahu k potenciálně každému válečnému konfliktu, resp. zločinu proti míru, neboť tak výslovně stanovil zákonodárce v § 405 trestního zákoníku. Jak již bylo vyloženo výše pod body 46 – 47 tohoto

odůvodnění, pokud obžalovaný přímo inicioval k použití násilí a termonukleárních zbraní, obsahuje jeho jednání mimo prosté schvalování a pozitivní postoj též prvek podněcování k násilí, a takové případy zasluhují trestněprávní postih podle daného ustanovení, jelikož nejsou chráněny svobodou projevu.

53. Ve vztahu k důkaznímu návrhu v podobě videa europoslankyně [jméno] [příjmení] krajský soud uvádí, že není zřejmé, k čemu by měl sloužit osobní a politický názor paní [příjmení] či projev [anonymizována dvě slova] z roku 1999 v posouzení předmětné trestní věci. Proto tento důkazní návrh krajský soud zamítl.

54. Pokud jde o uložený peněžitý trest, dospěl krajský soud v rámci své přezkumné činnosti k závěru, že ani ten nelze považovat za nepřiměřeně přísný.

55. Okresní soud věnoval náležitou pozornost hodnocení dosavadního způsobu života obžalovaného, zohlednil jeho trestní minulost, povahu a závažnost spáchaných trestných činů, jeho osobní poměry i možnosti nápravy. Na toto hodnocení a úvahy ve vztahu k uloženému trestu na straně 7 v bodech 21 - 25 odůvodnění napadeného rozsudku okresního soudu krajský soud proto odkazuje.

56. Krajský soud shrnuje, že obžalovanému polehčuje, že dosud vedl řádný život. Okresní soud správně ukládal trest úhrnný podle § 43 odstavec 1 trestního zákoníku, neboť se obžalovaný dopustil dvou trestných činů. Pokud s přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem byl obžalovanému uložen jako úhrnný trest alternativní peněžitý trest v celkové výměře 45 000 Kč podle § 405 trestního zákoníku a § 67 odstavec 2 písmeno b), odstavec 3 trestního zákoníku a § 68 trestního zákoníku, rozhodně nelze konstatovat, že by šlo o trest nepřiměřeně přísný. Naopak tento mírný alternativní trest odpovídá stupni společenské škodlivosti, charakteru trestné činnosti, okolnostem případu i osobě obžalovaného. Jelikož se obžalovaný dopustil přečinů a zároveň není ukládán nepodmíněný trest odnětí svobody, jsou splněny zákonné podmínky pro uložení peněžitého trestu podle § 69 odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku. Počet denních sazeb odpovídá povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, když 100 denních sazeb odpovídá pro případ potenciální přeměny trestu v trest odnětí svobody ve výměře 200 dní, tedy trestu při spodní hranici nejprísnejší trestní sazby podle § 405 trestního zákoníku (6 měsíců – 3 roky). Taktéž výše jedné denní sazby 450 Kč odpovídá osobním a majetkovým poměrům obžalovaného, který je prost dluhů, má příjem jako osoba samostatně výdělečně činná a je zároveň vlastníkem bytu.

57. Uložená trestní sankce proto splňuje veškerá zákonná kritéria uvedená v §§ 37 – 39 trestního zákoníku.

58. Z výše uvedených důvodů krajský soud odvolání obžalovaného [celé jméno obžalovaného] jako nedůvodné zamítl podle § 256 trestního řádu.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,

b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v [obec].

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová
v zast. Drahomíra Anlaufová

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) -m) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 24. listopadu 2022

JUDr. Renata Gilová v.r.
předsedkyně senátu

Vypracoval:
Mgr. Adam Falter v.r.